

Arrest

nr. 134 246 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BAERT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, van Koerdische afkomst bent, en op 5 maart 1990 in Mosul geboren bent. U woonde aanvankelijk in Hay Saddam maar de laatste tien jaar voor uw vertrek bracht u in Hay Karama door. U liep een vijftal jaar school en werkte sinds 2011 in de garage van een zekere (M.).

In de ochtend van 17 april 2012 stopte er een zwarte Opel Vectra bij de garage. Drie bebaarde in het zwart geklede mannen stapten uit de wagen en wilden met uw baas spreken. U belde uw baas en enkele minuten later arriveerde hij in de garage. De drie mannen namen jullie apart en zeiden dat ze

in naam van God en zijn profeet Mohammed werkten. Verder wisten ze dat naqib ('kapitein') (H.) van de Harras Watani ('Nationale Wacht') één van jullie klanten was. Één van de mannen haalde twee zakken uit de Opel Vectra en toonde jullie de inhoud. De ene zak bevatte een toestel, de andere een deegachtig explosief. De mannen vertelden dat het twee componenten van een bom waren en dat jullie de bom onderaan de wagen van de naqib moesten plaatsen. Uw baas weigerde omdat naqib (H.) een goede vriend was. De mannen bleven echter aandringen en dreigden er mee jullie te vermoorden. Daarna verlieten ze de garage. Na hun vertrek bleef uw baas bij zijn besluit om niet op het voorstel in te gaan. Niet enkel omdat naqib (H.) een goede vriend was, maar ook omdat hij niet wist of de mannen serieus waren of enkel een grap uithaalden. Hij deed u beloven om niemand iets te zeggen en af te wachten. De volgende dag, op 18 april 2012, bracht naqib (H.) samen met enkele lijfwachten zijn wagen voor onderhoud naar de garage. U en (M.) besloten om hem niets te vertellen over het voorval. Na het vertrek van de naqib verstopte (M.) de bom, die zich nog steeds in de garage bevond, op een u onbekende plaats.

Op 19 april 2012 kwamen de drie bebaarde mannen de garage binnen. U was net aan het werk in een donkere uithoek van de garage en bleef uit hun gezichtsveld. U hoorde hoe er zich een discussie ontspon tussen de mannen en uw baas. De mannen zeiden dat (M.) ongehoorzaam was geweest, schoten (M.) neer, en ontvluchtten de garage. Enkele minuten na hun vertrek verliet u uw schuilplaats en vluchtte u naar huis. Thuis aangekomen vertelde u uw vader wat er was gebeurd. Hij was van mening dat u in de problemen zat en niet langer thuis kon blijven. Diezelfde avond logeerde u bij de burens en wachtte u op een oplossing van uw vader.

De dag nadien, op 20 april 2012, werd u gebeld door uw vader. Hij zei dat iemand u zou oppikken en u naar een veilige plaats zou brengen. Nog dezelfde dag vertrok u uit Mosul. Op 22 april 2012 kwam u in Turkije aan. U vernam er via uw moeder dat er tweemaal onbekende mannen naar uw huis waren geweest en naar u hadden gevraagd. Op 24 april 2012 vertrok u met de vrachtwagen richting Europa. U kwam op 1 mei 2012 in België aan en diende op 2 mei 2012 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 26/08/2009, nationaliteitsbewijs dd. 23/02/2010, kopie voedselrantsoenkaart dd. 13/04/2010, kopie dreigbrief, kopie overlijdensakte (M.), medisch attest, kopie medisch attest Federale Overheidsdienst Binnenlandse zaken.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam op 21 juni 2012 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de vluchtelingenstatus. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) die de beslissing van het CGVS op 28 februari 2013 annuleerde.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal hecht namelijk geen geloof aan de door u voorgehouden identiteit, herkomst en levensloop.

Op iedere asielzoeker rust de individuele verantwoordelijkheid om zijn identiteit, nationaliteit en asielmotieven waar mogelijk te staven met documenten of ander begin van bewijs. Wanneer een asielzoeker hier moedwillig aan verzaakt, of zich beroept op frauduleuze of frauduleus verkregen documenten, kan dat hem toerekenbaar worden geacht. U verzaakt aan uw verantwoordelijkheid en probeert integendeel het Commissariaat-generaal te misleiden middels niet-authentieke identiteitsdocumenten. Uit een analyse van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs die u op 21 maart 2013 (dus maanden na het gehoor) heeft voorgelegd, blijkt namelijk dat het om niet-authentieke stukken gaat. Volgens de Federale Politie gaat het om 'een totale namaking door kleuren ink-jetprinter, is het nummer niet in boekdruk weergegeven en ontbreekt de UV-beveiliging' (zie Landeninformatie, "verificatie identiteitsdocumenten"). Dat u uw identiteit en herkomst niet weet te staven met originele identiteitsdocumenten en in plaats daarvan het Commissariaat-generaal doelbewust tracht te misleiden middels het voorleggen van nagemaakte identiteitsdocumenten, doet uiteraard bijzonder ernstige twijfels rijzen bij uw identiteit en afkomst.

Verder is het opmerkelijk dat u niet duidelijk kan zeggen waar u uw identiteitsdocumenten diende aan te vragen en af te halen. U beweert dat u 'naar het instantiebureau' of het 'identiteitsbureau' moest, wat uiteraard niet de exacte benaming van de betreffende instantie is (zie Landeninformatie, "COI Focus IRQ2014-005w") en dat u niet weet waar deze instantie zich bevond (zie CGVS, p. 3). Dat is eerder vreemd want u beweert dat u persoonlijk in het 'identiteitsbureau' bent geweest (zie CGVS, p. 3). U meent echter wel te weten dat een zekere aqid ('kolonel') (T.) de directeur van het bureau is. Los van het feit dat dit onmogelijk verifieerbaar is, constateert het Commissariaat-generaal dat het uiterst merkwaardig is dat u wel de naam van de directeur kent maar niet weet waar het bureau ligt.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u uw hele leven in Mosul zou hebben gewoond, respectievelijk in Hay Karama en Hay Saddam (zie CGVS, p. 4) maar niet kan zeggen aan welke kant van de rivier de wijken liggen (zie CGVS, p. 4). U ontwijkt tot tweemaal toe de vraag om vervolgens te stellen dat 'uw huis links ligt als je Karama binnenkomt' (zie CGVS, p. 4). Wanneer u nadien wordt gevraagd of Karamah in 'Mosul Yamin (Rechts)' of 'Mosul Aysar (Links)' ligt, beweert u het niet te weten (zie CGVS, p. 5). Karamah ligt echter aan de linkerkant van Mosul, met andere woorden in Mosul Aysar (zie Landeninformatie, "COI Focus IRQ2014-005w"). Evenmin kan u zeggen welke weg u dient te nemen van Hay Karama richting Hay Saddam. U verklaart eerst dat u altijd de taxi nam en de taxichauffeurs zei dat ze u naar de wijk in kwestie moesten brengen (zie CGVS, p. 4). Vervolgens beweert u dat u niet kon weten welke weg de taxi nam omdat er 'heel veel wegen zijn' en dat Mosul 'heel groot, zo groot als gans de wereld is' (zie CGVS, p. 4). Wanneer de vraag u een derde keer wordt gesteld herhaalt u nogmaals dat u steeds de taxi nam (zie CGVS, p. 4-5). Het hoeft geen betoog dat dergelijke antwoorden bijzonder onaannemelijk overkomen uit de mond van een persoon die beweert dat hij zijn hele leven in Mosul heeft gewoond.

Daarnaast is het uiterst merkwaardig dat u nooit van de Al Noori-moskee met haar kenmerkende scheve minaret ('Al Hadba') heeft gehoord (zie CGVS, p. 6). Nochtans is dit één van de meest bekende en meest kenmerkende gebouwen van Mosul (zie Landeninformatie, "COI Focus IRQ2014-005w" - "Al-Hadba Minaret: UNESCO to protect the icon in Mosul" - "Al-Hadba' Minaret"). U beweert ook dat zowel de Tigris als de Eufraat door Mosul stromen, er samenkomen, en van daaruit naar Bagdad stromen (zie CGVS, p. 6). Dat is uiteraard compleet fout, enkel de Tigris stroomt door Mosul en beide gekende rivieren stromen pas samen in het Zuiden van Irak (zie Landeninformatie, "COI Focus 2014-005w"). Dat u als inwoner van Mosul dergelijke zaken niet lijkt te weten is frappant.

U maakt ook opvallende fouten wanneer u het over de bruggen van Mosul heeft. U weet dat er vijf bruggen in Mosul zijn en dat deze genummerd zijn (zie CGVS, p. 6). U lijkt vreemd genoeg de bruggen eerder volgens hun geografische ligging te nummeren en niet volgens het moment waarop ze gebouwd zijn (wat in Mosul de gewoonte is). Zo noemt u de al-Shuhada brug de eerste brug, terwijl het de derde brug is; de Qadissiya brug de tweede brug, terwijl het de vijfde brug is; de al-Hadidi brug de derde brug, terwijl het de eerste is; en de Saddam brug de vijfde brug, terwijl het de vierde brug is (zie CGVS, p. 6). De andere brug die u vermeldt, de Jisr al Rabe ('Vierde Brug') (zie CGVS, p. 6), is trouwens een synoniem voor de Saddam brug. Het gaat dus tweemaal om dezelfde brug. Bovendien vergeet u de 'echte' Tweede brug, de Hurriya brug te vermelden (zie Landeninformatie, Antwoorddocument IRQ2009-060w"). U beweert daarnaast dat het (gekende) pretpark van Mosul bij de vierde of de vijfde brug ligt (zie CGVS, p. 6). Afgaand op uw verklaringen zou het dan over de Jisr al Rabe of de 'Sadam brug' moeten gaan (zie hoger), afgaand op de echte nummering in Mosul zou het over de Saddam brug of de Qadissiya brug moeten gaan (zie Landeninformatie, Antwoorddocument "IRQ2009-060w"). Geen van deze opties is echter correct. Het pretpark ligt bij de oude (en dus eerste) brug, de Al Hadidi-brug (zie Landeninformatie, "COI Focus IRQ2014-005w"). Gevraagd om te verduidelijken over welke rivier de bruggen lopen antwoordt u eerst ontwijkend dat de bruggen gemaakt zijn om de wijken met elkaar te verbinden (zie CGVS, p. 6). Nadien beweert u dat de bruggen over 'het grote water van Mosul' lopen (zie CGVS, p. 7). Gevraagd welke naam het 'grote water' heeft, antwoordt u dat het om de Tigris én de Eufraat gaat (zie CGVS, p. 7). Dergelijke antwoorden slaan uiteraard op niks.

Verder kan u niet zeggen wie de burgemeester is van Mosul (zie CGVS, p. 7). Gevraagd naar wie de baas of leider is in Mosul antwoordt u dat president Jalal Talabani en eerste minister Maliki de leiders zijn (zie CGVS, p. 7). Strikt genomen klopt dat maar het is uiteraard niet het antwoord dat in deze context kon worden verwacht. Verder verklaart u verkeerdelijk dat Ayad Allawi, de grote uitdager van eerste minister Maliki en dus één van de bekendste Iraakse politici, volgens u de gouverneur van Mosul (Ninewa) was (zie CGVS, p. 7). Dat was echter niet het geval, Ayad Allawi is nooit gouverneur van Ninewa geweest (zie Landeninformatie, "COI Focus IRQ2014-005w").

U kan bovendien bijzonder weinig steden of dorpen opsommen in Ninewa-provincie. Daarna gevraagd somt u enkel 'dorpen' of wijken in de stad Mosul op (zie CGVS, p. 8). Verder beweert u verkeerdelijk dat u Rabia dient te passeren om Sinjar te bereiken (zie CGVS, p. 8). In werkelijkheid dient u vanuit Mosul eerst richting Rabia te rijden, maar vervolgens een andere weg te nemen. Het is dus niet zo dat u Rabia passeert op weg naar Sinjar (zie Landeninformatie, "Kaart Ninewa").

Los daarvan weet u ook niet wat de naam van de politieke partij van afgezet president Saddam Hoessein is (zie CGVS, p. 7-8). U moet ook het antwoord schuldig blijven op de vraag wat de 'Baath-partij' is (zie CGVS, p. 12). Het hoeft geen betoog dat dit frappant is voor een Koerdische burger uit Mosul die een groot deel van zijn leven onder het repressieve bewind van het Baath-regime zou hebben geleefd. Van een burger uit Centraal-Irak mag men redelijkerwijs verwachten dat hij weet wat de Baath-partij is of er op zijn minst van gehoord heeft. Vreemd genoeg weet u dan wel dat Saddam in Awja geboren is (zie CGVS, p. 8). Dat u dergelijke zaken, veeleer randinformatie, wél weet terwijl

het Baath-regime u totaal vreemd is mag sterk verbazen en laat ernstig vermoeden dat deze (beperkte) kennis niet authentiek is.

Ook over uw beroep als garagist legt u weinig overtuigende verklaringen af. U beweert dat u gedurende een jaar in de garage van (M.'A.'J.) werkte (zie CGVS, p. 11). Zo kan u weinig concreets vertellen over uw werkgever (M.). Zijn volledige naam kent u niet (zie CGVS, p. 11) en evenmin weet u waar hij woonde (zie CGVS, p. 11). U weet dat hij getrouwd is, maar u kent de naam van zijn echtgenote niet (zie CGVS, p. 11). Verder heeft u horen zeggen dat (M.) een zoon heeft, vandaar de roepnaam '(A.J.)' (zie CGVS, p. 11). Wat uw taken in de garage betreft beweert u gedurende een jaar enkel olie te hebben verversd (zie CGVS, p. 11), andere taken heeft u nooit gehad. Vreemd genoeg deed ook uw baas (M.), nochtans 'hosta' genoemd als blijk voor vakmanschap als garagist, volgens u niets anders dan olie verversen (zie CGVS, p. 11). Het is uiteraard zeer opmerkelijk dat u in een garage werkte waar men enkel de olie van wagens verversde (zie CGVS, p. 11). U verklaart dat uw baas 'misschien' ergens anders nog andere zaken deed, maar dat u daar verder geen weet van heeft (zie CGVS, p. 11). Opnieuw: dit komt allesbehalve overtuigend over. Er mag redelijkerwijs verwacht worden dat u als (enige) werknemer een zicht had op de professionele bezigheden van uw werkgever. Verder is het opmerkelijk dat men volgens u na iedere twee ritten tussen Mosul en Hawler (in Erbil -Noord-Irak), een rit van om en bij 100 km, de olie van de wagen moest laten vervangen (zie CGVS, p. 12). Meer zelfs, wie constant in Brussel rondrijdt moet volgens u een keer per week of per maand zijn olie laten verversen (zie CGVS, p. 12). Dergelijke verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. En hoewel u en uw baas klaarblijkelijk specialisten waren in het verversen van olie blijkt u niet te weten wat er precies misloopt indien men te lang met dezelfde olie rondrijdt. U weet dat dit tot motorpech leidt, maar gevraagd naar welk onderdeel schade oploopt beweert u weinig meer dan dat de 'motor niet meer werkt' en men 'problemen' krijgt (zie CGVS, p. 14). Het Commissariaat-generaal heeft bijgevolg ernstige bedenkingen bij uw verklaringen als zou u tot vlak voor uw vertrek als garagist gewerkt hebben.

De twijfels omtrent uw identiteit en uw herkomst worden nog versterkt door het feit dat er niet het minste geloof aan de door u ingeroepen asielmotieven kan worden gehecht.

In de eerste plaats is het bijzonder merkwaardig dat een groep onbekenden op 17 april 2012 uit het niets jullie medewerking vroeg bij het uitvoeren van hun terroristische daden. Dat terroristen hun plannen zonder meer bekend maken aan derden, is om te beginnen zeer onaannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de terroristen op geen enkel moment polsten naar jullie bereidwilligheid om met hen samen te werken maar integendeel in een gesprek van een tiental minuten hun plan om naqib (H.) te vermoorden zonder enig voorbehoud toelichtten (zie CGVS, p. 21). Meer zelfs, tijdens dat korte gesprek overhandigden ze jullie zelfs een bom die ze jullie in bewaring meegaven (zie CGVS, p. 15, 20-21). Op geen enkel moment probeerden de terroristen zich te verzekeren van jullie loyaliteit of jullie betrouwbaarheid ten aanzien van hen. De drie mannen bedreigden jullie wel met de dood indien jullie niet zouden meewerken (zie CGVS, p. 15) maar vreemd genoeg namen ze verder geen enkele voorzorgsmaatregel om te voorkomen dat jullie bij iemand bescherming zouden zoeken, of hen zouden verraden bij de autoriteiten. Dat terroristen werkelijk op dergelijke onvoorzichtige manier te werk gaan komt absoluut ongeloofwaardig over. Men mag er redelijkerwijs van uitgaan dat dergelijke personages veel voorzichtiger te werk gaan om arrestaties door de autoriteiten te vermijden en hun doel te bereiken.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u geen begin van antwoord kan geven op de vraag wie de onbekende mannen waren (zie CGVS, p. 19 & 20). U verklaart dat ze een bepaalde kledingstijl hadden maar ook op basis van deze kenmerken kan u geen enkele indicatie geven over de groepering waartoe ze behoorden (zie CGVS, p. 19). Uiteraard is dit opmerkelijk, men kan verwachten dat een persoon die jarenlang in Mosul heeft gewoond toch enigszins weet welke milities/groeperingen er actief zijn in de stad of welke groeperingen mogelijks achter het dreigement zaten.

Ook over de bom die de terroristen aan jullie overhandigden, kan u weinig meer vertellen dan dat hij uit twee delen bestond: een deegachtige materie en een klein, zwart toestel (zie CGVS, p. 15 & 21). U weet echter niet hoe de bom functioneerde of hoe hij tot ontploffing moest worden gebracht (zie CGVS, p. 21). Volgens u was ook uw baas niet op de hoogte van dergelijke specificaties (zie CGVS, 21-22) en hadden de terroristen jullie geen bijkomende informatie over de bom verschaft (zie CGVS, p. 21). Niet enkel is het opmerkelijk dat u weinig meer kunt zeggen over deze bom, het Commissariaat-generaal acht het ook frappant dat de terroristen het uitvoeren van de bomaanslag toevertrouwden aan twee personen die klaarblijkelijk niet wisten hoe de bom functioneerde en wat ze precies met de bom moesten aanvangen.

Over het tijdstip waarop naqib (H.) naar de garage kwam legt u dan weer tegenstrijdige verklaringen af in vergelijking met uw eerdere verklaringen bij DVZ. Bij het invullen van de Vragenlijst verklaarde u namelijk dat naqib (H.) pas enkele dagen na jullie ontmoeting met de terroristen zijn wagen voor onderhoud binnenbracht (zie Vragenlijst, vraag 3.5, toegevoegd aan het administratief dossier). Voor het CGVS verklaart u echter dat naqib (H.) al daags nadien in de garage langskwam. Dit is

opmerkelijk gezien het feit dat u aan het begin van het gehoor tot tweemaal toe verklaart dat u bij uw verklaringen bij de DVZ blijft (zie CGVS, p. 2). Dat u doorheen uw asielpprocedure geen duidelijkheid kan scheppen over de periode die tussen deze twee sleutelementen uit uw asielaanvraag lag, is hoogst merkwaardig en doet bijkomende twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.

Bovendien zijn uw verklaringen bij vragen bijzonder laconiek en zeer weinig aannemelijk, hetgeen niet verenigbaar is met de aard van de feiten. Zo klemmt het dat u aan de ene kant bijzonder ernstige feiten aanhaalt, maar tegelijkertijd aangeeft dat u ze op het moment zelf niet als dusdanig ernstig zag. Zo is het frappant dat u verklaart dat u en (M.) na het gesprek met de terroristen op 17 april 2012 niet zeker waren of deze personen serieus waren of een grap met jullie uithaalden (zie CGVS, p. 16, 22, 23). Meer zelfs: het was pas op het moment dat (M.) werd vermoord, dat u tot het inzicht kwam dat de personen inderdaad serieus waren (zie CGVS, p. 22). Ook uw baas (M.) was er tot dan niet van overtuigd dat de personen het meenden. U verklaart zelfs dat uw baas u geruststelde en zei dat de personen niet zouden terugkomen (zie CGVS, p. 16). Dergelijke verklaringen zijn echter totaal ongeloofwaardig want onmogelijk in overeenstemming te brengen met de ernst die van het dreigement van 17 april 2012 uitging. Drie mannen hadden jullie namelijk net een bom overhandigd met de expliciete vraag een aanslag te plegen op een vriend van uw baas. Bovendien hadden ze jullie expliciet met de dood bedreigd indien jullie niet zouden gehoorzamen (zie CGVS, p. 15-17). Dat u en uw baas, die elementen indachtig, desondanks de ernst van de bedreigingen niet inzagen en dachten dat het misschien om een grap ging, is dan ook totaal ongeloofwaardig. Dat u dergelijke laconieke en weinig doorleefde verklaringen aflegt, doet dan ook ernstige twijfels rijzen bij uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder is het totaal onbegrijpelijk dat u en uw baas op geen enkele manier hebben geprobeerd om iets aan jullie penibele situatie te veranderen, en integendeel louter afwachten wat er zou volgen (zie CGVS, p. 16). Zo is het uiterst opmerkelijk dat jullie besloten om tegen niemand iets te vertellen over het voorval (zie CGVS, p. 16) en dat jullie dit markante stilzwijgen haast tot in het absurde volhielden. U verklaart namelijk dat naqib (H.) een dag na het dreigement, op 18 april 2012, naar de garage kwam voor het onderhoud van zijn wagen. Zowel u als uw baas waren die dag in de garage. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat noch u, noch uw baas naqib (H.) hebben ingelicht over de aanslag die men tegen hem beraamde (zie CGVS, p. 16). Dit is des te onwaarschijnlijker gezien het feit dat Mohammed en naqib (H.) goede vrienden waren (zie CGVS, p. 15, 16). Men mag redelijkerwijs verwachten dat men een goede vriend op de hoogte brengt wanneer men ontdekt dat er een aanslag tegen hem gepland is. Te meer omdat uw baas en u betrokken partij waren in deze kwestie: men zou jullie namelijk om het leven brengen indien jullie niet gehoorzaamden. Men mag dan ook verwachten dat jullie de kans zouden grijpen om aan de terroristen te ontkomen, wat in deze allerm minst het geval was. Het Commissariaat-generaal wijst er ook op dat (H.), die volgens u een naqib was bij de Harras Watani, de Nationale Garde, en hem informeren dus een uitgelezen kans op bescherming bood. Jullie lieten echter na om dit te doen. Bovendien kan u geen overtuigende redenen geven om het niet informeren van naqib (H.) te verklaren. Dat jullie dachten dat het om een grap ging is zoals gezegd niet geloofwaardig. Ook het feit dat jullie vreesden om zelf van terrorisme beschuldigd te worden is weinig geloofwaardig, aangezien jullie net een aanslag zouden aanklaarten, open kaart speelden, en zo het leven van de naqib konden redden (zie CGVS, p. 16, 17). Bovendien was naqib (H.) een vriend, waardoor men kan redelijkerwijs kan verwachten dat er in zekere mate sprake was van een vertrouwensband tussen (M.) en de naqib. De derde reden om het niet te doen, met name "als er na het informeren van de Naqib niets zou gebeuren, dan is het mogelijk dat men daaruit afleidt dat ik zelf iets van plan was" is eveneens een vreemde en dus weinig overtuigende cirkelredenering van uwentwege (zie CGVS, p. 17). U kan met andere woorden geen enkel legitiem argument aanhalen ter verschoning van jullie opmerkelijke beslissing om de situatie af te wachten en geen enkele actie te ondernemen. Gezien de ernst van het dreigement zijn het gedrag en de nalatigheid die jullie tentoonspreidden dusdanig onwaarschijnlijk dat het Commissariaat-generaal opnieuw ernstige twijfels heeft bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u geen details kan geven over wat er in de periode na de moord op uw baas is gebeurd. U weet bijvoorbeeld niet of de politie- of veiligheidsdiensten de plaats van de moord hebben bezocht (zie CGVS, p. 23). U weet evenmin of er naar aanleiding van de moord een onderzoek werd geopend (zie CGVS, p. 24). Het is niet onredelijk om te verwachten dat u zich na de moord ten gronde zou proberen informeren over de verdere evoluties in de zaak. Te meer omdat deze zaak u rechtstreeks aanbelangt, aangezien u een van de geïdentificeerde personen bent. Uit uw verklaringen kan echter worden afgeleid dat dit niet het geval was: ondanks het feit dat u nog regelmatig contact heeft met uw ouders, blijkt dat u hen niet om extra informatie over verdere afwikkelingen vroeg (zie CGVS, p. 23).

Het is ook opvallend dat u op geen enkel moment heeft geprobeerd om de familie van (M.) op de hoogte te brengen van de ware toedracht van de moord (zie CGVS, p. 24). Evenmin heeft u via

familie, vrienden of andere personen zijn familie proberen inlichten (zie CGVS, p. 24). Nochtans was u de enige die wist welke motieven achter de moord staken. Verder is het opmerkelijk dat u naqib (H.) niet op de hoogte bracht/ liet brengen van de moord en de plannen van de terroristen (zie CGVS, p. 24). Dat u (M.) had gezworen om niemand iets te vertellen, kan niet als afdoend excuus worden gezien (zie CGVS, p. 24). Aangezien u de enige kroongetuige bent met betrekking tot de moord op (M.) en de aanslag die men op Naqib (H.) plande, mag men redelijkerwijs verwachten dat indien u dergelijke belangrijke informatie in uw bezit heeft, u deze zou delen met de betrokken partijen. Te meer omdat het over bijzonder ernstige feiten betreft.

Tot slot zijn uw verklaringen met betrekking tot de incidenten na uw vertrek uit Mosul niet coherent. Zo beweert u aanvankelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet kon melden dat er na uw vertrek uit Irak personen naar u kwamen vragen. U was er op dat moment namelijk niet van op de hoogte dat deze feiten hadden plaatsgevonden. Nadien verklaart u echter dat uw moeder u van de feiten op de hoogte bracht op het moment dat u in Turkije verbleef, dus nog voor uw aankomst in België (zie CGVS, p. 18-19). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van de feiten.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan het Commissariaat-generaal enkel besluiten dat u uw identiteit, levensloop en herkomst niet aannemelijk weet te maken. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kunnen u bijgevolg niet worden toegekend.

De andere door u voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan bovenstaande appreciatie. In de (kopieën van uw) medische attesten staat namelijk weinig meer dan dat er u "un suivi psycho-somato-social" werd gegarandeerd, dat u "mogelijk 1E-aanval op 11 jaar heeft gehad" en een "mogelijk cerebraal trauma na val in Irak" heeft opgelopen. Op welke wijze deze attesten uw asielaanvraag ondersteunen is echter geheel onduidelijk. De kopie van de dreigbrief is op zijn beurt louter een kopie van een getypt document dat u pas geruime tijd na het gehoor heeft ingediend (dd. 21/08/2012) en waarvan de auteur en de motieven die achter de brief steken niet verifieerbaar zijn. De bewijswaarde van het document is dan ook bijzonder relatief. De inhoud van de dreigbrief is bovendien enigszins opmerkelijk. In de brief wordt u namelijk beschuldigd van collaboratie met de Amerikanen omdat u hun wagens onderhoudt. Dat is uiteraard een ruime interpretatie van het gegeven dat u en uw baas de wagen van een Iraakse naqib van verse olie voorzag. De brief werd trouwens ondertekend door de "Iraakse Islamitische Staat" of het "Leger van de waarheid", terwijl u deze organisaties op geen enkel moment heeft vermeld en u tijdens het gehoor absoluut geen idee had wie u bedreigde (zie hoger). Bovendien wordt er in de brief verder nergens verwezen naar de door u aangehaalde feiten. De kopie van de dreigbrief heeft logischerwijs te weinig gewicht om het absoluut ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen teniet te doen. Hetzelfde geldt voor de kopie van de overlijdensakte van uw baas (M.). Los van het feit dat de akte niet volledig werd ingevuld (met name zijn beroep en burgerlijke staat worden niet vermeld) betreft het louter een kopie van een type documenten waarmee er op grote schaal wordt gefraudeerd (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w). De overlijdensakte kan bijgevolg slechts enige bewijswaarde hebben inzien ze wordt ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu absoluut niet het geval is.

Rekening houden met alle bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw identiteit, uw afkomst en verblijf in Mosul, Centraal-Irak, noch aan de problemen die u zegt in Mosul te hebben gekend. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker merkt op dat in het feitenrelaas van de bestreden beslissing de nieuwe feiten niet worden vermeld die hij aanhaalde tijdens zijn vorige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zijn ouders vonden op 10 juni 2012 een dreigbrief onder hun voordeur en deze dreigbrief werd, samen met een medisch attest over een cerebraal trauma ingevolge een val in Irak, overgemaakt aan de RvV. Verzoekers ouders zijn omwille van de dreigbrief verhuisd, wonen nu in slechte omstandigheden en zijn bang. Verzoeker vreest voor hun leven.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie.

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) vooreerst dat hij, na het vernietigingsarrest van de RvV, niet opnieuw werd gehoord. Hij betoogt:

“De eerste beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat het gehoorverslag niet in het dossier zat en nooit werd voorgelegd aan de Raad.

Naar aanleiding van de nieuwe beslissing werd verzoeker niet opnieuw verhoord, verzoeker kon zich dus niet uitspreken over de nieuwe feiten die zich hebben voorgedaan en die ter kennis werden gebracht gedurende de beroepsprocedure (stuk 4). Nochtans stelt verweerster dat bijvoorbeeld de dreigbrief enkel waarde heeft als ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Echter kon verzoeker over deze dreigbrief helemaal geen verklaringen afleggen.

Naar aanleiding van de nieuwe beslissing werd verzoeker niet opnieuw verhoord. De nieuwe beslissing werd aldus genomen op basis van het verhoorverslag dat niet werd overgemaakt aan de Raad.

Het is dan ook merkwaardig dat verzoekster nu plots de afkomst uit Mosul van verzoeker in vraag zou stellen daar waar zij in de eerste beslissing op basis van het beweerde zelfde verhoorverslag geen enkele twijfel hierover werd geuit en de veiligheidssituatie dan ook ten aanzien van Mosul werd afgewogen.”

Omtrent zijn afkomst, voert verzoeker aan:

“Eerst en vooral wenst verzoeker er op te wijzen dat eerst een ganse tijd blijkbaar zijn verhoorverslag spoorloos was en niet kon worden voorgelegd aan de Raad. In de eerste beslissing werd nooit getwijfeld aan zijn afkomst.

In de nieuwe beslissing wordt dit plots wel gedaan en dit op basis van het bewuste voormelde gehoorverslag.

Wat betreft het verwijt als zouden de identiteitsdocumenten die verzoeker heeft voorgelegd vals zijn, kan verzoeker enkel zeggen dat hij deze documenten van de bevoegde dienst heeft gekregen. Hij is niet op de hoogte van enig feit als zouden deze documenten niet conform zijn. Hij heeft ze zo ontvangen van de bevoegde dienst.

Aangaande de overige verwijten als zou verzoeker een beperkte kennis hebben van Mosul, heeft verzoeker in de eerste plaats altijd gezegd dat hij problemen heeft in het hoofd nu hij een cerebraal trauma ten gevolge van een val heeft opgelopen. Een medisch attest werd hiervan reeds voorgelegd aan de Raad tijdens de eerste beroepsprocedure.

Dit verklaart waarom verzoeker niet altijd alles even goed niet meer weet en ook waarom hij bepaalde wel nog kon onthouden.

Daar gelaten de opmerkingen over het verhoorverslag, dien verzoeker zich weliswaar op dit verhoorverslag te baseren nu verweerster zich hierop steunt om tot de bestreden beslissing te komen. Vooreerst verwijt verweerster aan verzoeker dat hij niet zou weten waar zijn wijk ligt. Verzoeker heeft wel degelijke aangegeven dat zijn huis wanneer men binnenkomt links ligt. Verzoeker weet ook andere geografische elementen weer te geven:

“Hay Quds. Karamah en daarboven van Karamah liggen graven. Of kerkhof en 19 Tisaatash, dat ligt ook bij ons.

Die moskee die achter ons ligt noemen ze Moskee Ansar, drie straten liggen tussen ons en de moskee.” (gehoorverslag p. 6)

Daarnaast mag er niet aan worden voorbij gegaan dat verzoeker slechts 5 jaar naar de lagere school geweest is en hij dus een lage scholingsgraad heeft gehad waardoor hij over het algemeen niet veel kennis van zaken heeft.

Ook de invloed van het cerebraal trauma (stuk 3) opgelopen door verzoeker na een val op de geheugencapaciteiten van verzoeker mag niet onderschat worden.”

Verzoeker stelt omtrent zijn beroep:

“Er wordt voorts getwijfeld aan de werkzaamheden van verzoeker omdat hij enkel maar de olie ververste van wagens en niet weet hoe de echtgenote heet van zijn werkgever.

Verzoeker werkte slechts een jaar in deze garage. Het is dan ook normaal dat men na een jaar niet alle privé details van een werkgever kent. Verzoeker wist de familiale situatie van zijn werkgever en wist het noodzakelijke over zijn werkgever. Het is niet de bedoeling dat men alle privédetails zou weten over een werkgever.

Dat verzoeker in dat jaar enkel olie mocht verversen, kan zijn verklaring vinden in het feit dat verzoeker daar nog niet zolang werkte en geen ervaring had. Daarenboven stelde verzoeker dat olie verversen in Irak vaak diende te gebeuren nu de olie altijd direct zwart werd."

Met betrekking tot de terroristen, voert verzoeker aan:

"In Irak zijn er verschillende groeperingen die opereren. Uiteraard zijn er de gekende 'grote' groeperingen, nl. Al Qaeda, El Mehdi leger etc., maar daarnaast zijn er ook verschillende 'kleinere' groeperingen actief die al dan niet splintergroeperingen zijn van de 'groten'.

Deze groeperingen willen ook hun 'steentje bijdragen' aan de destabilisering van Irak en maken daarvoor hebben uiteraard een veel kleinere 'organisatie' waarop zij kunnen rekenen. Vandaar dat zij een 'beroep' doen op gewone mensen. Blijkbaar hadden die mensen in het oog gehouden dat de auto van Naqib (H.) werd onderhouden in de garage waar verzoeker werkt.

Verzoeker is jong en heeft zeker geen intentie meer na het vermoorden van zijn baas om deze terroristen niet meer te geloven. Verzoeker doet wat zijn baas hem opdraagt en de terroristen gingen er blijkbaar van uit dat de baas hen zou gehoorzamen.

Verzoeker vermoedt dat de terroristen dachten dat door de manier waarop zij gebabbeld hebben met verzoeker en zijn baas en de bedreigingen die zij hebben geuit, verzoeker en zijn baas wel zouden gehoorzamen.

Deze terroristen laten verzoeker en zijn ouders niet met rust. Verzoeker verwijst naar de dreigbrief die zijn ouders op 10 juni 2012 ontvangen hebben en hen zo angstig hebben gemaakt dat zij opnieuw verhuisd zijn.

Dat er veel militanten in Mosul werkzaam zijn blijkt ook uit de recente val van de stad Mosul. De stad Mosul is op 10 juni 2014 in handen gevallen van de terroristen van ISIS. De bevolking is massaal op de vlucht ten gevolge hiervan. Hieronder, onder het tweede middel, zal hier verder worden op ingegaan."

Verzoeker verklaart de vaststelling dat hij en zijn baas de dreiging niet serieus namen en hun reactie op de dreiging als volgt:

"Juist omdat het zo absurd leek, nl. de terroristen die een bom achterlaten bij verzoeker en zijn baas, dachten zij dat het om een grap ging.

Gezien men reeds jaren leeft in Irak met dagelijks geweld en explosies, worden er in deze ironisch context ook geregeld grappen uitgehaald met de verschillende mensen.

Verweerster zegt zelf dat ze niet kan geloven dat een terroristische groepering op dergelijke manier zou werken.

Juist omdat de terroristen zo te werk gingen, zei de baas van verzoeker ook dat het geen enkele zin heeft om klacht in te dienen bij de politie. Men zal ook niet geloven bij de politie dat verzoeker en zijn baas zo onschuldig zijn, omdat men ook juist de vraag zal stellen: waarom juist jullie?

Deze reactie is waarschijnlijk waarop de terroristen rekenden, nl. dat verzoeker en zijn baas niet naar de politie/autoriteiten zou stappen.

Door het vermoorden van de baas van verzoeker nam verzoeker hen automatisch ernstig.

(...)

Verzoeker en zijn baas dachten, of liever gezegd hoopten, dat het om een grap zou gaan en dus ook een eenmalig voorval zonder verdere gevolgen.

Bovendien stond verzoeker er niet veel bij stil. Verzoeker is jong (nl. geboren in 1990, 22 jaar) en doet vooral wat hem wordt opgedragen.

Hij wist eigenlijk ook helemaal niet wat hij van de ganse situatie moest denken en volgende dan ook de adviezen van zijn baas, nl. niemand verder te contacteren.

Uit deze redenering is de houding van verzoeker weldegelijk verklaarbaar en niet 'zomaar' afwachtend te noemen.

Waarschijnlijk wou de baas van verzoeker de heer Naqib (H.) niet onnodig verontrusten. Ook was de kans groot dat wanneer hij Naqib (H.) zou verwittigen, deze geen klant meer zou zijn. Dit zou minder werk betekenen gezien hij een vaste klant is.

Verzoeker gelooft niet dat men verzoeker en zijn baas bescherming zou bieden. Men zou waarschijnlijk vertrekken en niet verder iets laten horen."

Verzoeker stelt dat hij de familie van zijn baas niet kende en niet zou weten wie hij moest contacteren. Hij vreesde voor zijn eigen leven en wilde zichzelf en zijn ouders verdere moeilijkheden besparen. Indien Naqib H. verwittigd zou worden, is de kans bovendien klein dat deze verzoeker zou geloven nu zijn baas er niet meer is om zijn verhaal te bevestigen.

Verzoeker kent de onbekende bebaarde mannen niet doch volgens hem zijn het extremisten. Hij leidt dit af uit hun klederdracht en hun manier van praten.

Verzoeker heeft inderdaad geen verdere informatie over de dood van M. Hij had enkel zijn eigen veiligheid voor ogen.

Verzoeker weet inderdaad niets over de bom. Hij kent niets van bommen. Bovendien nam zijn baas deze onmiddellijk mee en verstopte zijn baas deze op een onbekende plaats.

Verzoeker werd inderdaad in Turkije op de hoogte gesteld over verscheidene incidenten. Hij meent dit ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben gezegd doch het werd niet opgenomen in de vragenlijst. Verzoeker wou dit bij het CGVS opmerken doch blijkbaar werd dit verkeerd begrepen. Wanneer hem bij de aanvang van het gehoor werd gevraagd of hij opmerkingen had bij het interview bij de DVZ antwoordde hij negatief doch hij was deze opmerking op dat ogenblik vergeten door de stress.

Verzoeker heeft bij het CGVS inderdaad een fout gemaakt. Naqib H. bracht reeds daags nadat de terroristen langskwamen zijn wagen binnen voor onderhoud.

Verzoeker kan de bescherming van zijn land niet inroepen. De Iraakse autoriteiten kunnen zichzelf niet beschermen en kunnen hem geen individuele bescherming bieden.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij stelt afkomstig te zijn van Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, herhaalt dat zijn afkomst in het verleden niet werd betwijfeld en geeft, hierbij verwijzend naar algemene informatie, een uitgebreide uiteenzetting inzake de veiligheidssituatie in Mosul en Irak. Verzoeker stelt dat de toestand in Centraal-Irak en meer bepaald in Mosul beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving de volgende stukken bij het verzoekschrift: een dreigbrief, een medisch attest en algemene informatie inzake de veiligheidssituatie in Mosul en Irak (bijlagen 3-22).

2.2.1. De twee aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Nog daargelaten dat verzoeker geheel niet preciseert welk artikel van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 hij *in casu* geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing, nadat de vorige beslissing door de RvV werd vernietigd ingevolge het ontbreken van het gehoorverslag in het administratief dossier, werd genomen "*op basis van het beweerde zelfde verhoorverslag*" en hiermee lijkt te insinueren dat het in het administratief dossier opgenomen gehoorverslag niet zou overeenstemmen met het gehoorverslag dat initieel ontbrak, dient te worden opgemerkt dat het niet ernstig is om zulke insinuaties te uiten zonder deze te onderbouwen en/of zonder aan te tonen dat er onregelmatigheden zouden zijn gebeurd met het gehoorverslag. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat hetgeen neergeschreven staat in het gehoorverslag niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens en het volstaat geenszins om op algemene wijze te beweren dat dit niet zo zou zijn.

2.2.4. Verzoeker verwijt het CGVS dat er geen tweede gehoor werd georganiseerd nadat de vorige beslissing werd vernietigd. Er is echter geen rechtsregel die of beginsel dat het CGVS de verplichting oplegt om zulk tweede gehoor te organiseren. De commissaris-generaal heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.7. Verzoeker baseert zich in het onderhavige verzoekschrift herhaaldelijk op het feit dat zijn herkomst van Mosul in de vorige weigeringsbeslissing die het CGVS in zijn asielprocedure nam niet werd betwist. Nog daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten slechts op 26 juli 2013, hetzij geruime tijd na het nemen van de vorige weigeringsbeslissing door het CGVS en na de beroepsprocedure bij de RvV, niet-authentiek werden bevonden door de Federale Politie (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie) en dat dit een belangrijk element vormt in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers herkomst, kan verzoeker zich echter niet steunen op de inhoud of de motieven van de beslissing die op 20 juni 2012 ten aanzien van hem werd genomen. Deze beslissing werd bij arrest nr. 98 211 van 28 februari 2013 van de RvV immers vernietigd. Door deze vernietiging werd de initiële beslissing, daterend van 20 juni 2012, *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd en moet zij geacht worden onbestaand te zijn. Bovendien merkt verweerder met recht op dat de verplichting voor de commissaris-generaal om een nieuwe beslissing te nemen niet belet dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsbevoegdheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van deze nieuwe beslissing, geheel onafhankelijk is bij het nemen van deze nieuwe beslissing en zelf kan uitmaken wat hij bijkomend moet doen om te komen tot een nieuwe beslissing.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten (administratief dossier, stukken 6 en 7) na onderzoek niet-authentiek werden bevonden door een gespecialiseerde dienst van de Federale Politie. Meer bepaald bleken zowel de identiteitskaart als het nationaliteitsbewijs een totale namaking te zijn, werden de nummers hierop niet in boekdruk weergegeven en ontbrak hierop de UV-beveiliging (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Uit verzoekers gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt daarenboven dat hij niet in staat bleek om duidelijk te zeggen waar hij zijn identiteitsdocumenten diende aan te vragen en af te halen. Verzoeker blijft desalniettemin volharden dat hij deze stukken van de bevoegde dienst zou hebben verkregen en beweert dat hij niet op de hoogte was van het feit dat deze documenten niet-authentiek zijn. Verweerder repliceert in deze echter met recht dat het voor zich spreekt dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt en dat de misleiding die de voorlegging van dergelijke stukken beoogt moet worden aangerekend aan diegene die hiervan gebruik maakt. Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn asielaanvraag en de in dit kader voorgehouden herkomst van Mosul bedient van niet-authentieke identiteitsdocumenten, vormt een ernstige negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Uit de met recht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat verzoeker een opvallend gebrek aan kennis vertoonde en derhalve foutieve verklaringen aflegde omtrent zijn voorgehouden regio van herkomst in Irak, en dit meer bepaald aangaande (i) de ligging ten opzichte van de rivier van de wijken waar hij zijn hele leven zou hebben gewoond in Mosul; (ii) de weg tussen beide wijken; (iii) de Al Noori-moskee; (iv) de rivier(en) in Mosul; (v) de bruggen in Mosul; (vi) de ligging van het bekende pretpark in Mosul; (vii) de burgemeester van Mosul; (viii) de gouverneur; (ix) de andere steden en dorpen in de provincie; (x) de politieke partij van voormalig president Saddam Hoessein.

Verzoeker betwist de voormelde vaststellingen niet doch tracht deze te vergoelijken door te verwijzen naar zijn lage scholingsgraad en zijn medische problemen. Zijn lage scholingsgraad kan zijn frappant gebrek aan kennis echter niet verklaren. Ook van een laaggeschoold persoon kan immers worden verwacht dat deze op de voormelde eenvoudige en elementaire kennisvragen inzake Mosul en Irak zou kunnen antwoorden indien hij aldaar daadwerkelijk zijn gehele leven zou hebben verbleven. Waar

verzoeker verwijst naar zijn medische problemen en laat uitschijnen dat hij aan geheugenproblemen zou lijden, dient te worden opgemerkt dat dit uit het medische attest waarnaar hij verwijst niet kan worden afgeleid. In dit attest, dat dateert van 12 juli 2012, wordt omtrent verzoeker slechts opgemerkt: *“mogelijk 1 E – aanval op 11 jaar (...) mogelijk cerebraal trauma na val in Irak”*. Voor het overige wordt hierin nog vermeld dat er een aantal testen gepland zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, stuk 11: documenten). Nergens uit dit attest blijkt dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze problemen van zulke ernstige aard zouden zijn dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij zou kunnen antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen inzake de regio waar hij zijn hele leven beweert te hebben gewoond. Dit kan evenmin worden afgeleid uit het medische attest van 19 mei 2012, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 11: documenten).

Dat verzoeker wel een aantal andere geografische elementen wist te situeren, weegt verder geenszins op tegen de voormelde, aperte lacunes in zijn kennis omtrent elementaire basisinformatie inzake zijn voorgehouden regio van herkomst.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst van Mosul. Bijgevolg kan er evenmin enige geloofwaardigheid worden toegekend aan het vluchtrelaas dat zich aldaar beweerdelijk zou hebben afgespeeld.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid die terecht stelt dat de door hem neergelegde medische attesten, kopie van een dreigbrief en kopie van een overlijdensakte (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3-4; administratief dossier, stuk 11: documenten) geenszins de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn herkomst en asielrelaas kunnen herstellen.

De rantsoenkaart (administratief dossier, stuk 11: documenten) wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën en de hoger gedane, frappante vaststellingen, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien blijkt uit de informatie in het dossier dat zulke documenten in Irak op eenvoudige wijze illegaal kunnen worden verkregen, zodat de bewijswaarde van de rantsoenkaart hoe dan ook danig moet worden gerelativeerd en dit stuk niet kan volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden herkomst te herstellen.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat zijn verklaringen inzake zijn werkzaamheden in de garage, met name het verversen van olie van auto's, niet kunnen worden aangenomen. Deze verklaringen omtrent de afstanden dan wel de periodes na dewelke een olieversing zich opdringt, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, kunnen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dergelijke frappante onwetendheden doen verder afbreuk aan zijn voorgehouden profiel.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Reeds hoger werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst van Mosul in Centraal-Irak. Derhalve is zijn uitgebreide uiteenzetting inzake de algemene veiligheidssituatie aldaar niet dienstig. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst van Mosul, zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS